

D e O . S . G . N . i s g e r e d !

Zaterdag 22 mei j.l. is in Nijmegen het hoofdbestuur van de Organisatie van Studenten in de Geschiedenis in Nederland bijeengekomen. Het heeft kennis genomen van de trieste resultaten, die voortgekomen zijn uit de in Groningen gehouden vergadering, uitgeschreven door het G.H.D. Ubbo Emmius, op 4 mei 1971 (8 aanwezigen).

Op de O.S.G.N. - hoofdbestuursvergadering hebben we de hoofden niet laten zakken, maar bij elkaar gestoken. Er is een oplossing gevonden, zodat de O.S.G.N. kan blijven voortbestaan. Omdat gebleken is dat Groningen niet voldoende medewerkers kan leveren, wordt er een beroep gedaan op de andere universiteitssteden. Getracht wordt een interstedelijke redactie te formeren, die zich alleen met de inhoud van het O.S.G.N.-bulletin zal gaan bezighouden. De vorm, waarin Nijmegen dit bulletin heeft uitgegeven, zal zo mogelijk gehandhaafd worden.

In Groningen resideert een Dagelijks Bestuur, dat de vergaderingen van het H.B. zal convoceren, maar dat - deze beperking moest Groningen zich opleggen - bij gebrek aan onderlegde medewerkers niet vooraf een beleid voor de O.S.G.N. zal gaan uitstippelen. De H.B.-vergadering zal het karakter van een interstedelijke discussiegroep krijgen, waarin afgevaardigden zich altijd kunnen beraden over eventueel te nemen stappen. Zou het D.B. toch tot beleidvoering kunnen komen, dan is dat des te beter.

Tevens heeft Groningen - ondergetekende heeft dit toegezegd - de technische realisatie van het O.S.G.N.-bulletin op zich genomen. Om een goede verstandhouding tussen de redactie van dit bulletin en het D.B. van de O.S.G.N. te garanderen, zal een van de bestuursleden uit Groningen steeds aanwezig zijn bij de bijeenkomsten van de redactie. Hij zal problemen, die door de redactie gesignaleerd zijn en in de H.B.-vergadering nadere bespreking verdienen, aan het D.B. doorgeven. Ook draagt hij de verantwoording voor de technische realisatie van het bulletin.

In deze opzet kan Groningen met een minimum aan mensen toch een werkelijk aandeel leveren aan de belangenbehartiging van de geschiedenisstudenten in Nederland, ook al is dat aandeel kleiner uitgevallen dan menig- een gehoopt had.

Gé Prince

H A P P Y D A Y S A R E H E R E A G A I N

"Er is een actiegroep - de A.A. - bij geschiedenis, die zich voornamelijk bezighoudt met het aktiveren van mensen om in raden zitting te nemen". Zo ongeveer kenschetste een vooruitgangsnota van de Gronstra enige maanden geleden de activiteiten van de A.A. Als oprechte gefrustreerde sociaal-democraten hebben we deze opmerking echter verder links laten liggen & we zijn onverschrokken doorgegaan. Om dan, in de nog prille ochtenduren van dinsdag 18 mei, steeds meer tot de ontdekking te komen, dat de politieke lijn van de A.A. 'succes' had opgeleverd; dat we blij moesten zijn. In die sfeer werd de titel geboren van onze vooruitgangsnota, die hier voor u ligt. Dit omzien in verwondering is een hoogst

persoonlijke zaak van de Sektie Coendersborg, waar de A.A. 'ers het waarschijnlijk slechts ten dele mee eens zullen zijn.

De activiteiten van de Sektie Coendersborg begonnen eigenlijk reeds in de zomervakantie. Samen met drs. T.S.H. Bos (toen nog Tom) & de "Moscow-trained commie" Jaap Wielinga begon zij een advocatenpraktijk ten gunste van een tweetal M.O.-studentes, die het slachtoffer dreigden te worden van de onzekere situatie rond de overgang, die ontstaan was na het invoeren van het "Verlicht Latijn". Onze pleidooien hadden succes & slechts de grote hoeveelheid Economie bij de juridische propadeuse weerhield ons van het voornemen ons wezenlijk verder te bekwamen in het pleiters-ambacht.

Gesterkt door dit succes werd de agitatie in september stevig aangepakt. Tijdens de eerstejaarsdagen profiteerden wij van het one man, one vote & meerdere argeloze nieuwkomers deelden ons wantrouwen in het radensysteem (zo ging dat, vroeger...). Op verschillende goed bezochte avondlijke samenscholingen werd in principe besloten tot een radikalere, veel radikalere, lijn dan tevoren. Het spook van Gijsbert Karel zou definitief bezworen moeten worden & de 20e eeuwse democratie zou in de plaats moeten komen van de vreemde voorouderkultus, waaraan ons Instituut zo duidelijk laboreerde. Een taktiek om dit via de nodige polarisatie te bereiken lag ter tafel & aan de opzet van een nieuwe grondwet werd gewerkt. Bij deze taktiek werden andere dan verbale middelen niet bij voorbaat uitgesloten (onthulling no. 1).

Deze confrontatie vond nooit plaats door het opdoemen van een nog horribeler geestverschijning: De bestuurswet Veringa. In een impasse geraakt, kwam de A.A. met een vrijuitgebreid schotschrift over de wet Veringa ("Exegese, consequenties voor ons Instituut, bezwaren"). Ook de Litteraire Fakulteit zag het Veringa-onweder hangen & wilde nog voor de ontlading daarvan een eigen bestuursreglement voor de Fakulteit gerealiseerd zien. Ter voorbereiding van zo'n reglement belegde zij op 16 oktober 1970 een Algemeen Vergadering, waar de A.A., mede namens de afdeling Geschiedenis, ten aanschouwe van gans ons buiskijkend vaderland een bescheiden, doch doeltreffende rol speelde, middels een achttal resoluties. Eén daarvan, de veel geprezen, veel verguisde motie IX, die algemeen actief & passief kiesrecht beoogde, zou nog maandenlang de wandelgangen van het Alfa-gebouw in opschudding brengen. Nooit heeft een vlag van middernachtelijk radicalisme van de Sektie Coendersborg (de oorspronkelijke opstellers van motie IX) zulke verstrekkende consequenties gehad, als deze nabloei van het revolutionaire denken.

Na 16 oktober werd de A.A. wederom gekonfronteerd met de Veringa-problemen op het eigen Instituut. Gebukt gaande onder deze problematiek, besloot de oude A.A. (Clara, Sierd, Arie & Jaap - Jan Scheffers was inmiddels met emeritaat gegaan) het net ingestelde spreekuur van studiebegeleider Homme J. Wedman te bezoeken. In dit toerberaad met deze grijze meester van het Kleinburgerlijk Anarchisme werd na veel ach & wee & met één stem tegen besloten het aloude gezang "De paden op, de raden in" aan te heffen. Deze beslissing, om Veringa vanuit de raden te bestrijden, werd nog diezelfde avond geratificeerd door een vergadering van de vrijwel voltallige A.A.-aanhang. Een tegenstribbelnde links-avonturistische minderheid, die hun slaapzakjes best eens in de "zaal der grote vellen" had willen uitstrekken, werd door heftige tirades overdonderd (onthulling no. 2). Het gezonde verstand had weer eens gezegevierd, maar niemand verwachtte er iets van. Hadden wij ons niet weer eens laten beetnemen? De inspiratie, de fut, de lol, daalde steeds dieper & naderde

het nulpunt. In deze "loosing mood" won de A.A. de verkiezingen.

Weinig moedgevend was ook het eerste optreden van de A.A. fractie in de Afdelingsraad. Een poging om de vragen aan de orde te stellen, die met name in de aktieve eerstejaarswerkgroep waren gerezen betreffende het multiple-choice systeem & de bevoegdheid van docenten om protentamens af te nemen, die niet in het studieprogramma voorzien waren, liep uit op een Gordiaanse knéénstrengeling van personen en zaken, hetgeen, zeer tegen onze zin, tot pijnlijke woordenwisselingen leidde.

Vanaf de Kerstvakantie lag de agitatie al geheel plat, daar in het kader van de anti-Veringa hetze de afdelingsraad besloten had een commissie in te stellen om de oude grondwet tot een nieuwe te wijzigen. De werkzaamheden van deze commissie (van Ede, Kossman, Jansen, van Randen) voltrokken zich, ver van het Instituut, welhaast volledig in de rustieke dreven van Helpman. De wekelijkse sésances stelden de zenuwen meermalen op de proef & dat de commissie zich tenslotte als een eenheid van denken kon presenteren, was in niet geringe mate te danken aan uitputtingsverschijnselen door de vele & lange discussies. Soms werd er zelfs gewoonweg gestemd, waarbij dan prompt - nu eens aan kortharige, dan weer aan langharige zijde - één der leden zo vriendelijk was blanco te stemmen, opdat zijn jongere broeder onder een overmacht verpletterd kon worden (onthulling no. 3). Het enige punt, waarover de commissie het niet eens kon worden, namelijk de competentie van de Afdelingsraad ten opzichte van de docentenraad, werd door de hearing over het reglement met gepaste verontwaardiging beslist ten gunste van de Afdelingsraad.

Het stuk, zoals dat uiteindelijk door de commissie "Helpman" werd geproduceerd, was een waarachtig compromis, een gewogen gemiddelde van ideeën, met andere woorden: een ieder kon er in ruime mate aanstoot aan nemen. Een storm van amendementen kwam op de Afdelingsraad vanbegin april ter tafel & alsof Helpman nog niet landelijk genoeg was geweest, werd er in allerijl een aantal provinciaal bereid gevonden om de verzoeningscommissie "Platteland" te vormen (Jongkees, Krol, Postma - als enige stedeling - & Wedman). & deze commissie speelde de eerste commissie op verrukkelijke wijze in de kaart. Want door zo consequent mogelijk alle bezwaren tot hun recht te laten komen, gaven deze hoogstslimme agrariërs een ieder glashelder te verstaan, dat in de voorstad Helpman toch waarlijk niet al te ridicule gedachten waren ontwikkeld.

Toch had de sectie Coendersborg in een nachtelijk beraad nog enige kopzorgen. Niet zozeer over de veto-regeling (eigenlijk was het best grappig om te zien hoe iedereen zich druk maakte over het feit, dat hij tegen was) & ook nog niet zozeer over de te verwachten tweede attack van de paritair (al hadden we zeker bewondering voor de Friese koppigheid van die zijde). Wel echter over een mogelijke poging om alsnog de docentenraad tot alleenzaligmakend lichaam bij de uitvoering van het studieprogramma te verheffen. Gelukkig bleef deze tegenstoot achterwege, zodat het ingeblikte speechje, waarin ons aftreden - & mogelijk dat van de gehele fractie - werd gemotiveerd, in de hersencellen een plaatsje in de uitbundige sektor "fantasie" kon krijgen. (onthulling no. 4)

Met deze nieuwe grondwet is, ons inziens, een gezonde basis gelegd voor een meer dan emotioneel verzet tegen de bestuurswet Veringa. Het bezwaar, dat wij altijd hebben gehad tegen een anti-Veringa lijn was, dat de studentenoppositie daarbij accoord ging met reglementen, die de moeite van het verdedigen niet waard waren (zoals bijvoorbeeld de T.B.V.). Dit reglement is dat wel. Het éénderde principe, hoever dat ook nog afstaat van onze democratische wensen, betekent het doorbreken van de gedachte